

DETEKTIV KJELSSON

Bílá krajina
Oběti jsou jenom ženy

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Bílá krajina

OBĚTI JSOU JENOM ŽENY

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

DETEKTIV KJELSSON

Bílá krajina

Oběti jsou jenom ženy

Autor: Daniel Janů

Cover © Lenka Stará

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

978-80-88394-18-1 EPUB

978-80-88394-19-8 MOBI

978-80-88394-20-4 PDF

Obsah

1. Vejle, policejní oddělení, 12:34, 3. dubna 2017
2. Vejle, policejní oddělení, 9:34, 4. dubna 2017
3. Vejle, policejní oddělení, 9:24, 5. dubna 2017
4. Vejle, Hotel Waria, 11:24, 6. dubna 2017
5. Vejle, policejní oddělení, 9:30, 7. dubna 2017
6. Vejle, policejní oddělení, 9:30, 10. dubna 2017
7. Vejle, policejní oddělení, 10:34, 11. dubna 2017
8. Vejle, policejní oddělení, 8:34, 12. dubna 2017
9. Kancelář kapitána Kjelssona, 9:14, 13. dubna 2017
10. Kancelář kapitána Kjelssona, 9:55, 14. dubna 2017
11. Kancelář kapitána Kjelssona, 9:55, 17. dubna 2017
12. Policejní budova, výslechová místnost, 13:55
13. Kancelář kapitána Kjelssona, 9:55, 18. dubna 2017
14. Kancelář kapitána Kjelssona, 9:55, 19. dubna 2017
15. Kancelář kapitána Kjelssona, 15:19
16. Kancelář kapitána Kjelssona, 10:09, 20. dubna 2017
17. Kancelář kapitána Kjelssona, 9:12, 21. dubna 2017
18. Na cestě do Vindingu, 9:00, 22. dubna 2017
19. Vinding, 7:40, 23. dubna 2017
20. Vejle, policejní oddělení, 09:34, 24. dubna 2017

DOSLOV

1. Vejle, policejní oddělení, 12:34, 3. dubna 2017

[Porada]

U plastové tabule stál detektiv Kjelsson se svými podřízenými. Mikaelsem, Torsenem a novým členem týmu Gustavem Owem.

„Takže máme dvě oběti,“ ukázal zdravou rukou na fotky přilepené na tabuli. Jeho levačka visela v sádře podél těla. „Ženy ve věku 30 let. Povoláním učitelky. Příčina smrti: Utonutí. Co je na tom však nejzajímavější, že se neutopily v řece ani ve vaně. Někdo jim hlavu ponořil do vody a čekal, až se utopí. Je to divné, ale je to tak.“

„Proč je to divné?“ zeptal se Mikaelen.

„Náš patolog zjistil, že se oběti nebránily,“ odpověděl Kjelsson.

„Mohu se zeptat...“ Torsenovu otázku přerušil telefon.

Kjelsson se pro telefon natáhl.

„Ano!“

„Dobrý den, tady Pedersen z policejní hlídky. Přepojili mě na vás. Našli jsme další oběť,“ ozvalo se na druhé straně.

„Jak to myslíte, že další?“

„Podle dokladů totožnosti je to učitelka a věk také odpovídá.“

„Rozumím. Kde?“

„V parku poblíž základní školy Ole Palmeho.“

„Jak se jmenuje?“

„Lien Falsbergová.“

„Díky, pošlu tam svého člověka.“

„Dobře,“ hlas v telefonu utichl.

Kjelsson položil telefon a podíval se na všechny přítomné.

„Máme další mrtvou. Jmenuje se Lien Falsbergová.“

„Týden?!“ vyhrkl Torsen.

„Ano. Po týdnu další oběť,“ dodal Kjelsson.

„Vždy po týdnu je nalezená mrtvá žena. To je práce člověka, který to dělá rozhodně podle plánu,“ poznamenal Torsen.

„Jeďte tam, Torsene. Zkuste zajistit, co nejvíce důkazů z místa činu a zařídte převoz do naší márnice.“

„Zřejmě prožil nějaké trauma ze školy,“ dodal nováček Owe.

„Kdo?“

„Ten kdo to udělal.“

„A jeho si vezměte s sebou,“ ukázal Kjelsson na něho.

„Dobře, šéfe,“ pokynul Torsen a opustil kancelář.

Detektiv Kjelsson se poté podíval na Mikaelena.

„Ty si sedni k počítači a zkus najít všechny jejich přátele,“ ukázal prstem na tabuli. „Nevěřím, že by si nikdo z přátel nevšiml něčeho podivného. Třeba stejného člověka, který se pohyboval kolem.“

„Rozumím.“

„A Mikaelse?!“

„Ano, šéfe?“

„Musíme najít nějakou spojitost. Ten člověk, co to dělá, nám nechává nějaký vzkaz. Jen my ho zatím nevidíme.“

„Chápu.“

Mikaelse pokynul hlavou a odešel z kanceláře detektiva Kjelssona.

* * *

[Vejle, Vestre Engvej, ve stejnou dobu]

Vůz tmavé barvy stál v odstavném pruhu. Řidič sledoval projíždějící auta a poslouchal v rádiu zprávy.

„Sakra, tak kde jsi, Aase?“ zazněl hrubý hlas a udeřil rukou do volantu.

* * *

[Vejle, policejní oddělení, Márnice, 13:14]

Detektiv Kjelsson vyrazil za policejním patologem doktorem Lebjorsenem.

„Co zase potřebujete, detektive,“ ozval se rozmrzelým hlasem doktor Lebjorsen.

„Také vás rád vidím, doktore.“

„Mám práci.“

„To my všichni.“

„Jasně,“ poznamenal jako by si myslel, že se všichni v prvním patře nudí.

„Potřebujeme zjistit více. Mám pocit, že nám něco uniká.“

„Máte něco konkrétního na mysli?“

„Myslím, že nám ten člověk chce něco říct.“

„Myslíte, vrah?“

„Ano.“

„Moji zprávu máte na stole.“

„Nepřehlédl jste něco?“

„Co, prosím?“ ohradil se Lebjorsen.

„Potřebuji mít jistotu.“

„Tu máte. Oběti jsou mrtvé. Někdo je utopil!“

„Fajn, už se vás na nic ptát nebudu,“ odsekl Kjelsson a vyrazil k výtahu.

Očekával, že ho doktor Lebjorsen zastaví, ale nic. *Ten chlap je vážně nesnesitelný, pomyslel si.*

* * *

Kjelsson se vrátil do své kanceláře. Usedl za svůj stůl a přemýšlel. Občas koukl na tabuli s fotkami.

„Něco mi uniká,“ šeptl ve chvíli, když se mu rozezněl telefon v kapse.

„Ano?!“

„Jsme na místě, šéfe,“ ozval se Torsen.

„Povídejte.“

„Mohu potvrdit, jen to, co Pedersen řekl.“

„Tak zaříd'te převoz do naší márnice. Doktor Lebjorsen se na ní podívá.“

„Jasný, šéfe.“

Kjelsson strčil telefon zpátky do kapsy, když zadrnčel telefon na jeho stole.

Jsem snad nějaká ústředna?

Prolétlo mu hlavou.

„Ano?!“ ozval se dost důrazně do telefonu.

„Slogard.“

„Náměstků Slogarde, jak vám mohu pomoci?“

„Dozvěděl jsem se, že máte třetí oběť?“

„Víme to sotva hodinu, jak jste se to dozvěděl?“

Zazněl smích.

„Chápu, máte přehled,“ poznamenal Kjelsson diplomaticky.

Oba však věděli, co tím chtěl Kjelsson naznačit. Někdo mu donáší.

„Ovšem,“ ozval se náměstek ministra vnitra.

„A co chcete ode mě?“

„Chci slyšet, že se nejedná o sériového vraha.“

„Bohužel vrazi tohoto typu získávají na popularitě. Člověk, který tohle dělá je evidentně sériový vrah.“

„Proč učitelky?“

„To bych také rád věděl.“

„Zřejmě vám chybí psychologický rozbor.“

„Doktor Olsen na tom pracuje.“

„Hm. Myslím, že vám pošlu posilu.“

„Nikoho opravdu nepotřebujeme.“

„Už jsem se rozhodl.“

„To jste mohl říct hned na začátku.“

„Rád jsem slyšel váš hlas, kapitáne.“

„Kdo je ta posila?“

„Nechte se překvapit, nashle.“

Rozhovor skončil. Kjelsson zakroutil hlavou a vrátil sluchátko na své místo.

* * *

[*O hodinu později*]

Do dveří kanceláře šéfa policie Vejle, detektiva Pera Kjelssona vstoupil Torsen a nováček Owe.

„Mrtvou jsme předali doktoru Lebjorsenovi, ale netvářil se moc nadšeně,“ spustil Torsen.

„Kašlu na to, jak se tvářil. Je to jeho práce, měl by to pochopit,“ ozval se Kjelsson.

„Je to mrzout,“ dodal Torsen.

„Její fotku přidejte k ostatním,“ ukázal Kjelsson na tabuli.

„Ano, pane,“ vyhrkl Owe.

Jejich rozhovor přerušil opět telefon.

„Už nechci sedět za stolem a zvedat telefony!“ procedil Kjelsson mezi zuby a natáhl se po telefonu.

„Ano?!“

„To nemyslíte vážně?“ ozval se doktor Lebjorsen.

„Stalo se něco?“ zeptal se Kjelsson.

„Teď mi sem přivezli mrtvou ženu. Chci jít za hodinu domu,“ odvětil Lebjorsen a stále pokračoval ve svém ostrém tónu.

„Dobře, poslouchejte...“

„...já...“

„Bud'te zticha!“ ohradil se Kjelsson.

Jeho tón překvapil i stojícího Torsena, který se jen zaculil. Zřejmě si přál, aby Kjelsson doktora Lebjorsena seřval.

„Možná jste zapomněl, kdo tomu tady velí. A když vám řeknu, že to ohledání uděláte, tak to tak bude...“

„...možná, že vy...“

„...chlape, začínáte mě vážně srát!“ vyhrkl Kjelsson a rozhodně byl naštvaný. „Nevidíte si do huby a to vás může stát místo!“

„Vy...,“ ozval se Lebjorsen.

„Ještě dneska mi pošlete zprávu!“ odsekl Kjelsson a zavěsil.

Jakmile se sluchátko usadilo, přihlásil se o slovo Torsen.

„Prověřím příbuzné.“

Kjelsson kývl a podíval se na Oweho. *„Vy pojedete s ním.“*

„Rozumím.“

Ve stejné chvíli, co Torsen s Owem opustili jeho kancelář, zadrnčel znovu telefon.

„A dost!“ Kjelsson vyštěkl a smetl vzteky telefon ze stolu.

Pootevřenými dveřmi nakoukla nová sekretářka Ingrid Johanssonová, která zřejmě něco chtěla.

„Nic se neděje!“ ozval se Kjelsson.

Obličej mladé Ingrid zmizel ze škvíry. Rozmyslela si to.

2. Vejle, policejní oddělení, 9:34, 4. dubna 2017

Druhý den seděl detektiv Kjelsson u svého stolu a četl zprávu z patologie. Fotku si vytiskl a přidal k ostatním obětem. *Takže je to úplně stejné, jako u předešlých obětí,* pomyslel si.

Jeho úvahy přerušil telefon.

„Ano?!“

„Dobrý den, jmenuji se Erik Bigersson a po doktorce Bakstrumové jsem ošetřující lékař Kristiana Hansena,“ představil se.

„Myslíte, doktora Hansena?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„Mluví o nějakých předmětech nepocházejících z tohoto světa a opakuje vaše jméno.“

„Jak víte, že ty věci nejsou z našeho světa?“

„Podle kresby, kterou doktor Hansen nakreslil, jsem se snažil najít na internetu nějakou podobnost, ale nic.“

„Když to Google nenajde, neznamená to, že to je mimozemského původu, doktore.“

„Snažím se mu porozumět.“

„No víte, doktor Hansen, když byl ještě zdrav, mluvil o nějakých terminálech a doktorka Bakstrumová zase o nějakém frekvenčním přístroji, který slouží k likvidaci patogenních mikroorganismů.“

„Myslíte, že tím chtěla doktora Hansena vyléčit?“

„Myslím, že ano. Zkusila změnit jednu frekvenční vlnu a dosáhla toho, že jeho mozkové vlny se přeladily a vytvořily jakousi paměťovou kapsu...“

(...o tom, že umožňuje doktoru Hansenovi vidět budoucnost několik dní dopředu, jsem pomlčel...)

„Takže víte o terminálech?“ zeptal se Bigersson.

„Ano. Doktor Mortensen a doktor Dahl pracovali na terminálech jako možnost otevřít mimosmyslovými chodbami portál do minulosti.“

„A povedlo se něco z toho?“

„Ne,“ odvětil krátce Kjellsson. „Myslím, že s časem si hrát nelze.“

„Také si to myslím.“

„Ale jsou tací, kteří to zkoušeli a zkoušejí dál.“

„V každém případě bych byl rád, kdybyste se za doktorem Hansen stavil,“ změnil téma.

„Dobře, udělám si čas.“

„Díky, detektive,“ poděkoval doktor Bigersson.

Jakmile položil sluchátko na místo k tomu určené, objevila se ve dveřích sekretářka Ingrid.

„Šéfe, doktor Lebjorsen si vzal do konce týdne dovolenou,“ pronesla.

„Kdo mu jí schválil?“

„Netuším,“ zakroutila hlavou.

„Tenhle ten doktor mě začíná vážně štvát,“ sykl.

Ingrid se otočila a vracela se ke dveřím, když se najednou otočila.

„Mohu se na něco zeptat?“

„Jistě,“ kývl Kjellsson.

„Vím o patologovi, který by se vám rozhodně líbil, kapitáne.“

„Chcete mi naznačit, že byste měla za doktora Lebjorsena náhradu?“

„Ano.“

„Ať se za mnou staví,“ pousmál se.

„Vážně?“

„Jistě. Tento týden budu ještě v kanceláři. Až mi v pondělí sundají sádku, už budu v terénu.“

„Zavolám jí,“ usmála se Ingrid a zmizela ve dveřích.

Ten patolog je ženská? No, třeba s ní bude lepší spolupráce než s doktorem Lebjornem.

* * *

[*Vejele, parkoviště u Vedelsgade, o hodinu později*]

Vůz tmavě modré barvy zaparkoval na parkovišti. Vystoupil z něho muž v béžovém baloňáku a zamířil přímo k zastávce, kde

stály dvě ženy. Jedné bylo tak kolem čtyřiceti. Druhé mohlo být o něco více.

„Dobrý den, dostanu se odtud do města?“ zeptal se muž v baloňáku.

„Záleží, kam přímo jedete, pane,“ zareagovala ta starší.

„K divadlu, paní,“ odvětil s úsměvem.

„Tak můžete jet s autobusem s číslem 14 nebo 741,“ vysvětlila.

Muž poděkoval a stoupl si zády k plastové stěně autobusové zastávky.

„Vy nejste z Dánska, že?“ zapojila se žena znovu do rozhovoru.

„Pocházím z Aarhusu,“ odvětil.

„Ale vaše dánština je velmi zvláštní,“ dodala s úsměvem na tváři.

„Možná severský přízvuk,“ poznamenal a sklopil hlavu.

„Možná,“ dodala.

Muž pak vytáhl telefon a nevídal si jí. Pochopila, že nemá zájem si s ní povídat a tak už se na nic neptala.

* * *

Jakmile muž uložil telefon do kapsy, ozval se výbuch.

„Pane, bože!“ vykřikla paní upovídaná.

Všichni tři se otočili směrem k výbuchu.

„Co se tam stalo?“ vyhrkla.

„Vypadá to, že explodovalo auto,“ odvětil muž.

„Jak se to mohlo stát? Přece auta jen tak nevybuchují.“

„Policie na to přijde, paní,“ dodal muž s klidem ve tváři a otočil se k incidentu zády.

Paní upovídaná, ještě chvíli něco mumlala, ale nikdo ji stejně neposlouchal. Ztichla, až v momentě, když se objevil autobus s číslem 14.

Všichni tři nastoupili.

* * *

[*Vejle, policejní oddělení, 11:34*]

Detektiv Kjelsson se procházel po chodbě, když mu zazvonil v kapse mobil.

„Slyším.“

„Strážmistr Kuhler, výjezdovka. Na parkovišti poblíž Vedelsgade explodovalo auto.“

„Nějaké oběti?“

„Ne.“

„Zajistěte místo páskou. Ať tam nikdo neleze. Pošlu tam Mikaelsena.“

„Dobře,“ zazněl znovu hlas strážmistra Kuhlera.

Kjelsson vytípl telefon a vrátil ho zpátky do kapsy. Cestou do své kanceláře odchytil Mikaelena a poslal ho na místo výbuchu.

* * *

Stál u tabule a díval se na fotky tří žen. Sofia Karlsenová, Betty Malgová a Lien Falsbergová. Tři oběti, které nemají zdánlivě nic společného, ale Kjelsson si myslel opak. Jediné, co je v tuto chvíli spojovalo, bylo zaměstnání a vzhled. Byly to učitelky a měly dlouhé hnědé vlasy. Přesto měl pocit, že je spojuje i něco víc.

A ten magor, který je zabil, tím chce možná něco říct, pomyslel si.

* * *

[*Policejní oddělení, 15:54*]

Jakmile se objevil Mikaelen ve dveřích, Kjelsson okamžitě spustil.

„Co máš?“

„Výbuch nikoho nezranil. Ten, kdo to udělal, se chtěl auta zbavit, anebo něco zakrýt. Forezní to rozeberou.“

„Co svědkové? Kamery?“

„Kamery tam nejsou, ale někdo viděl muže v béžovém plášti, jak vystoupil a šel směrem k autobusové zastávce.“

„A nastoupil?“

„To nevíme.“

„Zkus zjistit, jaké tam tou dobou jely autobusy a vyslechněte řidiče autobusu.“

„Dobře,“ pokynul hlavou.

Mikaelsen odešel z místnosti. Už byl za dveřmi, když na něho Kjellsson zakřičel.

„Mikaelsene!“

Dveře se otevřely. Mikaelsen vykoukl.

„Ano, šéfe?“

„Podívej se na kamery v okolí těch škol, jestli se tam to auto neobjevilo!“ rozkázal.

„Myslíte, že by to byl ten vrah?“

„Prostě mám pocit, že to auto nevybuchlo jen tak.“

„Jasný, podíváme se na to,“ ukázal rukou na přicházejícího Torsena.

„Více očí, více vidí,“ dodal Kjellsson a otevřel spis, který měl na stole.

Byly to fotky prvních dvou obětí. Sofie Karlsenové a Betty Malgové. První oběť byla nalezena před třemi týdny před muzeem umění. Druhou oběť našly o týden později v uličce vedle hlavní Vestre Engvej. *Něco nám stále uniká.* Kjellsson se snažil najít nějakou souvislost.

„A teď tu máme třetí oběť, která byla nalezena dnes. Týden po nalezení Betty Malgové,“ pronesl šeptem. „A Lien Falsbergová. Znovu učitelka.“

Ten chlap má zřejmě problém ze školních let, jinak by přece nezabíjel učitelky.

3. Vejle, policejní oddělení, 9:24, 5. dubna 2017

Detektiv Kjelsson seděl právě u svého stolu, když do místnosti vstoupila krátkovlasá blondýna. Hned na první pohled velmi krásná žena. Kolem třiceti, víc ne. Krásné bílé vlasy měla sestříhnuté jako kluk, ale slušelo jí to.

„Dobrý den, jsem doktorka Sonbergová,“ představila se.

„Detektiv Kjelsson,“ zareagoval.

„Vím, kdo jste.“

„A proč jste tady?“ zeptal se pohotově.

Prohlédl si ji od hlavy až dolů. Musela se mu líbit, když se tak usmál.

„Proč se usmíváte?“ všimla si toho.

„Já se ptám, vy se ptáte. Myslím, že by měl někdo z nás už odpovědět, abychom se dostali někam dál,“ odvětil.

„Jsem forenzní doktorka. Poslali mě k vám z Kodaně,“ vysvětlila.

„A já myslel, že mi pošlou nějakého psychologa, když stále nemám psychologický profil pachatele.“

„To umím také,“ pochlubila se.

„Takže mají v Kodani obavy, že to nevyřešíme?“